

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

M.J. Arlidge

Casa păpușilor

Traducere din engleză de
Laura Karsch

Ruby se zvârcolea în pat după o noapte agitată. De câteva ceasuri bune, părea că ba-și pierdea, ba-și recăpăta cunoștința — nu era nici complet trează, nici pe de-a-ntregul adormită. Vise neliniștite, înspăimântătoare se încrucișau cu senzația bizară că era purtată în pat, pe brațe, de către mama ei. Ceea ce ar fi fost plăcut, dar era, desigur, imposibil. Ruby locuia singură și trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când părinții ei fuseseră nevoiți să facă așa ceva.

Ruby regreta că-și făcuse de cap cu o seară înainte, în Revolution. Supărată pe viață, fusese într-o dispoziție autodistructivă, lipsită fie de voința, fie de dorința de a refuza băuturile pe care i le oferiseră diverși tipi cu anumite așteptări. La mijloc mai fuseseră și ceva pastile, și cocaină — toată chestiunea se cam pierduse în ceață. Dar oare chiar băuse atât de mult, se ametise în asemenea hal, încât să se simtă *atât* de rău?

Se întoarse iarăși de pe-o parte pe alta și-și îngropă în așternut capul care-i bubuia. Avea tot felul de chestii importante de rezolvat în ziua aceea — curând avea să vină și mama ei — dar brusc avu sentimentul că nu le

va putea face față. Nu voia altceva decât să se ascundă de lume, să se lase învăluită de mahmureala ei ca de un cocon, la adăpost de intervenția nedorită a familiei, a responsabilităților, a trădării și lacrimilor. Voia ca viața ei să dispară — măcar pentru două ceasuri.

Își vârî capul sub pernă și gemu ușor. Era surprinzător de răcoros dedesubt — mai răcoros decât de obicei — și pentru o clipă se simți înviorată și alinată. Era un ascunziș bun, cel puțin pentru o...

Ceva nu era în regulă. Mirosul. Ce naiba era cu mirosul așternuturilor? Miroseau... greșit.

O senzație de spaimă începea să răsară din mahmureală. Așternuturile ei miroseau întotdeauna a citrice. Folosea același balsam de rufe ca mama ei. Atunci de ce mirosea acum a lavandă?

Ruby își ținea ochii închiși, cu perna trasă peste cap. Creierul, care derula cele întâmplate în cursul nopții, o durea cumplit. Se linsese cu un tip, mai flirtase și cu alții... dar nu se dusese acasă la niciunul, sau? Nu, se întorsese acasă la ea, singură. Își amintea că-și aruncase cheile pe masă, băuse apă direct de la robinetul din bucătărie, luase un Nurofen și se trântise în pat. Toate acestea se petrecuseră noaptea trecută, nu?

Începu să respire greu, simțea cum i se strânge pieptul. Avea nevoie de inhalatorul pentru astm. Întinse un braț, bâjbâind după noptieră — beată sau nu, își punea întotdeauna la îndemână inhalatorul. Dar nu era acolo. Mai întinse puțin brațul. Nimic. *Noptiera* nu era acolo. Mâna i se lovi de perete. Cărămidă aspră. Peretele ei nu era de...

Ruby dădu perna la o parte și se ridică în capul oaselor. Deschise gura să spună ceva, dar nu scoase decât un

sunet slab — corpul îi împietrise de spaimă. Se dusese la culcare în patul ei plăcut, confortabil. Dar se trezise într-o pivniță rece, întunecoasă.

Soarele era sus pe cer, iar plaja Carsholt arăta splendid, o lungă fâșie de nisip auriu care se îngemăna cu apele line ale strâmtorii Solent. Andy Baker se felicită în sine sa — Carsholt era la propriu la capăt de drum, prin urmare, deși plaja era minunată, nu prea venea nimeni până aici. Tot locul le aparținea lor, lui Cathy, lui și copiilor. Ideal pentru o sămbătă perfectă la mare. Un picnic, câteva jocuri de frisbee, câteva beri — și grijile din timpul săptămânii se topeau deja.

Lăsându-i pe băieți să-și sape șanțul — preludiul unor bătălii aprige între gemenii lui zvăpăiați — Andy porni singur către marginea apei. Oare ce făcea locul acesta atât de liniștitor? Faptul că era izolat? Priveliștea? Sunetul valurilor care se loveau de țărm? Andy lăsă apa să-i ude degetele de la picioare. Venea aici de când era copil. Își adusese nevasta — prima nevastă — și băieții aici. Sigur, povestea nu se sfârșise bine, dar acum, privind spre Cathy, care glumea și săpa împreună cu Tom și Jimbo, se simțea binecuvântat.

Locul acesta era sanctuarul lui, după care tânjea toată săptămâna. Să fii patronul unei firme de pază și protecție

sună bine în teorie, dar nu era altceva decât o mare bătaie de cap. Mai demult nu era greu să angajezi niște tipi cumsecade, acum lucrurile stăteau altfel. De vină era poate aflulul de străini sau, pur și simplu, se schimbaseră vremurile, dar fiecare al treilea angajat ori era amestecat în afaceri cu droguri, ori era mereu cu ochii după fete. Luna trecută fusese dat în judecată de către un patron de club care-l prinsese pe unul dintre băieții lui vânzând ketamină în toaletele clubului. Era prea bătrân pentru astfel de încercături — poate că sosise momentul să iasă la pensie.

Un zgomot îl făcu pe Andy să-și întoarcă privirea. Venise din spatele lui. Din direcția băieților. Strigau. Ba nu, urlau.

Andy traversa deja în goană fâșia de nisip, cu inima bătând mai să-i sară din piept. Îi atacase cineva? Pe Cathy o vedea, dar unde erau băieții?

— Cathy?

Femeia nici măcar nu se întoarse spre el.

— CATHY?

În sfârșit, își ridică privirea. Era lividă. Încercă să vorbească, dar înainte de a apuca să-i spună ceva, băieții veniră în goană și se agățară disperați de ea.

Andy se holba la ei, derutat și înfricoșat. Cathy îi strângea pe băieți la piept, cu privirea ațintită asupra șanțului. Era ceva acolo, înăuntru, care-i băgase în sperieți? Vreun animal mort sau...

Andy se apropie de marginea șanțului. Presimțea peste ce avea să dea acolo. Parcă și vedea cu ochiul minții. Dar chiar și așa, inima îi stătu în loc când privi în groapă. Pereții erau abrupti, șanțul era adânc — cam de un metru — și acolo, la fund, perfect încadrat de nisipul ud, se găsea chipul palid al unei tinere.

3

Era orbită ca de sclipirea zăpezii și gheara din piept i se strângea tot mai rău. Ruby avea o criză puternică de astm, iar panica o făcea să respire sacadat și neregulat. Își auzea inima bătând într-un ritm necruțător, de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda. Ce dracu' se întâmpla cu ea? Era *real*?

Își înfipse dinții în braț. Durerea o străfulgeră; își descleștă apoi dinții și încercă să tragă mai mult aer în piept. Era *real*. Ar fi trebuit să-și dea seama, după cât de al dracu' de frig îi era. Tremurând, se întinse pe pat și încercă să se liniștească. Gândul că nu avea la ea inhalatorul o scotea din minți, dar trebuia să încerce să-și controleze panica, fiindcă altfel și-ar fi pierdut cunoștința. Or, asta nu-și putea permite. Nu aici.

Calmă. Încearcă să fii calmă. Gândește-te la lucruri plăcute. Gândește-te la mama. La tata. La Cassie. La Conor. Gândește-te la pajiști. La râuri. La lumina soarelui. Gândește-te la copilărie. La locurile de joacă. La verile în grădină. La cum alergai pe sub instalația de irigație. Gândește-te la lucruri fericite, fericite.

Acum, pieptul lui Ruby se ridica și cobora mai puțin violent, respirația ei era ceva mai puțin disperată. Păstrează-ți cumpătul. Va fi bine. Trebuie o explicație simplă pentru toate acestea. Sprijinindu-se de perne, Ruby inspiră adânc și deodată strigă:

— Hei!

Glasul îi sună ciudat, cuvântul lovindu-se parcă cu un ecou înfundat de pereții goi din cărămidă. Încăperea era cufundată în întuneric, cu excepția luminii care se strecura pe sub marginea de jos a ușii, suficientă să o facă să-și înțeleagă situația. Încăperea avea cam cinci pe cinci metri și ar fi arătat ca orice altă cameră mobilată — un pat, o masă cu scaune, o mașină de gătit și un ceainic, câteva rafturi pentru cărți — numai că nu avea ferestre. Tavanul scund de deasupra ei era din scânduri, dar, în mod ciudat, nu se strecura lumină prin nicio crăpătură sau fisură.

— Hei!

Glasul îi tremură, în timp ce Ruby se străduia să înăbușe spaima care pusese stăpânire pe ea. Niciun răspuns, niciun semn de viață.

Deodată sări în picioare — orice era mai bine decât să stea nemișcată și să se gândească la lucruri oribile. Traversă încăperea și apăsă clanța ușii grele din metal, dar era încuiată. Înnebunită, înconjură o dată mica încăpere, căutând vreo cale de evadare, dar nu găsi nimic.

Tremura. Era speriată de moarte și înghețată bocnă. Privirea i se opri asupra mașinii de gătit. Era un aragaz vechi, cu două cuptoare și patru ochiuri. Îi trecu prin minte c-ar putea să-l aprindă. Cele patru ochiuri ar încălzi spațiul și l-ar mai și lumina puțin. Răsuci butonul de

gaz și apăsă butonul de aprindere. Nimic. Ruby îl încercă pe următorul. Și pe următorul. Nimic.

Înconjură aragazul, pentru a vedea ce era în spate. Nu se pricepea deloc la aragaze, dar poate era ceva evident?

Nu era conectat. În spate nu era nicio țevă care să-l fi conectat la gaz. Era doar de formă. Ruby se prăbuși pe podea. Lacrimile îi șiroiau acum, când nedumerirea se contopea cu frica.

Ce era cu locul ăsta? De ce se afla ea aici? Întrebările îi luau cu asalt mintea, care încerca să proceseze această realitate stranie. Simțea cum o cuprinde disperarea, iar lacrimile îi picurau de pe bărbie pe podea.

Brusc, un zgomot undeva aproape o făcu să ridice privirea.

Ce se auzea? Era de sus sau de jos, de-acolo?

Același zgomot. Pași. Erau pași, mai mult ca sigur. Se apropiau. Se opriră în fața ușii. Ruby sări în picioare, conștientă de primejdie.

Tăcere. O fereștrică se deschise apoi în ușă și doi ochi umplură deschizătura. Poticnindu-se, Ruby se dădu înapoi și se lipi de colțul încăperii — voia să fie cât mai departe posibil de ușă.

Cineva deschidea niște zăvoare.

— AJUTOR! strigă Ruby.

Dar altceva nu mai apucă să spună. Ușa se deschise larg, revărsând lumină în încăpere. Orbită de explozia de lumină, Ruby închise ochii. Apoi încet, cu prudență, îi redeschise.

Un bărbat înalt stătea în ușă. Încadrat de lumina din spatele lui, Ruby nu-i putea distinge trăsăturile. Era doar o umbră — plana deasupra ei, o observa.

Pe urmă, la fel de brusc cum se deschisese, ușa grea se trânti la loc. Acum se aflau amândoi în întuneric.

Ruby își acoperi fața cu mâinile și se rugă unui Dumnezeu în care nu credea, implorându-l să se îndure de ea. Dar, în pofida rugăciunilor, nu putu să facă abstracție de sunetul pașilor care se apropiau.

Vântul o lovea în rafale pe inspectorul de poliție Helen Grace, care gonea pe șoseaua de coastă. Nu mai fusese niciodată aici, pe această limbă de pământ izolată, dar îi plăcea ceea ce vedea. Sălbăticia, izolarea — era locul ideal pentru ea. Cum drumul se întindea pustiu înaintea ei, Helen mări viteza, luptându-se cu vântul puternic care o lovea din față.

Curând se ivi înaintea ei locul crimei și Helen lăsă mai domol maneta de accelerație, reducând viteza motocicletei ei Kawasaki la respectabilul nivel de 50 km/h. Agentul-șef Lloyd Fortune o aștepta în dreptul benzii de protecție a poliției, care flutura în vânt. Tânăr, chipeș, băiatul-model pentru integrarea minorităților etnice în structurile poliției din Southampton, Lloyd era sortit unor lucruri mărețe. Helen îl simpatizase și-l respectase dintotdeauna, și totuși era o senzație ciudată să-l aibă drept adjunct. Charlie fusese promovată temporar la gradul de agent-șef pe perioada urmăririi Ellei Matthews, însă ridicarea ei în grad nu rămăsese definitivă. Și apoi, de îndată ce anunțase că este însărcinată, devenise un

fapt general recunoscut că în viitorul apropiat avea să-și păstreze gradul inițial, de agent. Nu era drept, dar așa merg lucrurile în lume, mamele care lucrează vor fi întotdeauna defavorizate.

Vechea echipă se destrăma. Tony Bridges părăsise definitiv poliția, agentul Grounds avea să iasă curând la pensie, iar Charlie era în concediu de maternitate, urmând să nască peste câteva săptămâni. Lloyd era noul agent-șef, mai aveau doi agenți noi — în echipa pentru incidente majore domnea acum o altă atmosferă. În care Helen, dacă era să fie sinceră, se simțea cam stingheră. Încă nu învățase cum să se poarte cu nou-veniții, încă nu reușise să găsească un ritm de lucru firesc cu echipa recent alcătuită. Dar singura cale de a-l găsi era să treacă prin foc toți împreună.

— Care-i treaba, Lloyd?

Trecuseră deja pe sub banda de protecție și traversau acum fâșia de nisip în direcția șanțului.

— O femeie tânără. Îngropată cam la un metru adâncime. Au găsit-o doi copii acum vreo oră. Sunt acolo, cu părinții lor.

Lloyd arătă către cele patru persoane care, învelite în păturile poliției, își dădeau acum declarațiile în fața unui polițist în uniformă.

— Vreo legătură cu victima?

— Nu. Vin aici aproape în fiecare weekend. De obicei nu mai e nimeni în afară de ei.

— Locuiește cineva prin apropiere?

— Nu. Cele mai apropiate case sunt la distanță de cinci kilometri.

— Farul bate noaptea până aici?

— E prea departe.

— Deci e un loc destul de bun ca să te debarasezi de un cadavru.

Merseră tăcuți până la marginea șanțului. Meredith Walker, șefa Serviciului de Criminalistică al secției centrale de poliție din Southampton, era pe fundul gropii și dezgropa cu grijă cadavrul. Helen cuprinse scena cu privirea: un ofițer criminalist în costum alb, aplecat într-o poziție care nu prevestea nimic bun, deasupra unei femei pe care nimic nu părea s-o tulbure, în ciuda nisipului ud care i se lipise de păr, ochi și buze.

Fața, umerii, bustul și brațele femeii fuseseră deja dezvelite. Brațele ei erau oribil de subțiri, iar pielea era foarte albă, ceea ce scotea și mai mult în evidență unicul tatuaj pe care-l avea. Deși era deja parțial descompusă, femeia oferea o priveliște de o frumusețe stranie, cu părul acela negru care-i încadra ochii de un albastru strălucitor. Lui Helen îi amintea de poveștile fraților Grimm, de prințesele din literatura gotică, aflate în așteptarea sărutului iubirii.

— De când zace acolo? întrebă Helen.

— Greu de spus, răspuse Meredith. Nisipul e rece și ud la o asemenea adâncime — condițiile ideale de conservare a unui cadavru. Aici nu sunt nici animale sau insecte care să-i vină de hac. Dar nu e îngropată de curând. După gradul de descompunere aș zice vreo doi, trei ani — Jim Grieves o să-ți poată spune mai multe, după ce o va duce la morgă.

— Am nevoie de fotografiile de la locul crimei în seara asta, dacă se poate, răspuse Helen.

— S-a făcut. Deși nu sunt sigură că-ți vor fi de vreun folos. Cine a făcut treaba asta a fost prudent. I-a scos cerceii

și piercing-urile din nas. I-a tăiat unghiile. Și îți imaginezi ce au făcut timpul și fluxul cu orice probă criminalistică.

Helen îi mulțumi lui Meredith și se îndreptă spre marginea apei, pentru a cuprinde mai bine cu privirea scena. Își simțea deja nervii în alertă. Cineva care știa exact ce face scăpase de cadavru într-un mod prudent și premeditat. Nu era opera unui amator. Ceea ce pentru Helen era un indiciu clar că ucigașul lor mai făcuse asta și înainte.

— Stai acolo. Nu te apropia.

Ruby era prinsă într-un colț al camerei. Ridică mâinile pentru a respinge atacul, dar își dădu imediat seama că era un gest lipsit de sens.

Clic. Raza puternică a unei lanterne fu îndreptată spre ea. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Ruby urmărea cum raza o măsoară, cum aluneca de pe fața ei peste piept, către coapse și apoi la picioare. În pofida hotărârii ei de a se ține tare, își pierdu stăpânirea de sine și începu să plângă.

— Să nu-ți fie frică.

Glasul lui era cumpătat și ferm. Ruby nu-l recunoscuse, deși accentul de Southampton era evident.

— Te rog dă-mi drumul, îngăimă ea printre lacrimi. N-am să spun nimănui. N-am...

— Ți-e frig?

— Te rog! Vreau să merg acasă.

— Dacă ți-e frig, pot să-ți mai aduc o pătură. Vreau să-ți fie bine.

Pragmatismul lui imperturbabil era zdrobitor. Vorbea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. De parcă ar fi fost o situație *normală*.

— Ți-e foame?

— Vreau acasă, cretinule. Nu-mi mai... nu-mi mai vorbi. Vreau doar să mă duc acasă. O să mă caute poliția...

— N-o să te caute nimeni, Ruby.

— Mă așteaptă părinții mei. Mama o să treacă astăzi...

— Părinții tăi nu te iubesc.

— Cum?

— Niciodată nu te-au iubit.

— Ce tot spui...

— Am văzut cum se poartă cu tine. Ce spun când nu ești tu de față. Vor să scape de tine.

— Nu-i adevărat.

— Chiar? Tu i-ai părăsit pe ei, ai uitat? Atunci de ce te-ar căuta ei acum pe tine?

Logica înfiorătoare a spuselor lui o lăsă pe Ruby fără cuvinte.

— Nu... nu. Te înșeli. Minți. Dacă vrei bani, ei au...

— Îți spun doar adevărul. Ei nu te vor. Eu, în schimb, te vreau.

Ruby începu să plângă mai tare. Ce se întâmpla era de neimaginat.

— Vreau acasă, scânci ea.

Raza lanternei veni și mai aproape. Bărbatul era acum lângă ea. Ruby își plecă capul și închise ochii. Îi simțea respirația pe piele. Tresări când simți că o mângâie pe păr.

— Mă bucur să aud asta, scumpa mea.

Glasul lui era o șoaptă caldă.

— Fiindcă asta e acum casa ta.

Alison Sprackling era furioasă pe fiica ei. Stabiliseră să se întâlnească la ora unsprezece — acum era aproape unu după-amiaza. Pe unde naiba umbla?

Fiindcă nu-i răspunsese nimeni la sonerie, Alison descuiase cu cheia ei. Ruby locuia singură într-un apartament minuscul, dărăpănat. Era o fată petrecăreață din fire și de multe ori ieșea vinerea să chefuiască, deci n-ar fi fost ceva ieșit din comun să stea pitită sub plapumă, alinându-și mahmureala, izolându-se de restul lumii. Mai era desigur și posibilitatea să fi venit cu cineva acasă — un gând asupra căruia lui Alison nu-i prea plăcea să zăbovească, dat fiind trecutul amoros al fiicei ei — dar erau prea multe la mijloc, pentru a mai fi sfioasă.

Durase atât de mult să readucă familia în punctul în care o împăcare devenea posibilă — Alison era extrem de hotărâtă să nu strice acum totul, oricât de neserioasă și căpoasă ar fi fost Ruby. Câteva luni de diplomație fuseseră necesare pentru a aranja întoarcerea lui Ruby la familia ei — astăzi voiau să ia legătura cu proprietarul garsonierei și să angajeze o firmă de mutări. Era o zi

de sărbătoare, o zi care marca victoria greu obținută a rațiunii asupra supărării.

Era tot ce-și dorea Alison. Întoarcerea la normalitate, la o familie fericită și unită. Și atunci pe unde umbla? Unde putea fi Ruby — taman astăzi? Să-l sune pe Jonathan? Să-l cheme aici? Nu, când armistițiul era atât de șubred, cel mai bine era să nu-i mai ofere și ea muniție.

Exilul de un an de zile al lui Ruby departe de familie fusese cumplit. Nu atât acuzațiile dure, lacrimile, amenințările, cât simplul fapt că ea, fiica lor cea mare, lipsea de la întrunirile de familie, din vacanțe, de la grătare. Întreaga situație păruse *greșită*, ca și cum ei — și ea — ar fi ignorat cu bună știință o clădire în flăcări sau un înotător care se îneacă.

Alison mai traversă o dată locuința — din dormitor în baie și în living — dar nici urmă de Ruby. Ce însemna asta? Un ultim act de revoltă? Un avertisment că putea — și avea — să rămână independentă? Sau era ceva mai serios? Renunța la înțelegerea lor? Lipsa de certitudine o neliniștea profund pe Alison.

Apoi, brusc, un ciripit — telefonul lui Alison anunța primirea unui nou tweet. Ruby dădea tweet-uri în mod regulat — aproape numai așa o mai putea urmări Alison. Se grăbi așadar să ajungă la poșetă și o goli în căutarea telefonului.

Chiar *era* de la Ruby. Alison citi tweetul. Încruntată, îl mai citi o dată. Nu putea fi atât de egoistă!

„Trebuie să plec să fiu singură Dacă aș fi fost mai iubită aș fi rămas... sal“

Ei bine, se pare că putea. Ruby le trăsese clapa. Iar Alison înțelese că nu mai exista cale de întoarcere.